λάσκω, παρατ. **ἔλασκον** Τραγ.· μέλλ. **λᾰκήσομαι** Ἀριστοφ. Εἰρ. 381, 384· ἀόρ. α' **ἐλάκησα** [ᾰ] αὐτόθι 382, (**διᾰ-λᾰκήσας** αὐτόθι Νεφ. 410, πιθ. ἐκ τοῦ **διαλάκέω**, Δωρ. ἀντὶ -**ληκέω**)· — ἀόρ. β' **ἔλᾰκον**, Ἐπιχ. **λάκον** Ὅμ.· — πρκμ. **λέλᾰκα**, Ἰων. **λέληκα** Ἡ., μετοχ. θηλ. **λελᾰκυῖα** Ὀδ.— Μέσ., ἴδε κατωτ. **II** (Ἐκ τῆς √ΛΑΚ, ἥτις φαίνεται **λακ-εῖν**, **λακ-ίς**, πρβλ. **ληκ-έω**, **λᾰκ-έω**, **λακ-άζω**, **λασκ-άζω**, **λακ-ερός**, **λακ-έρυζα** Σανσκρ. lap, lap-āmi (loquor, queror)· Λατ. loq-uor, loq-max, κτλ.). Κρο-ῶ, ἠχῶ· **I.** ἐπὶ πραγμάτων, ἃ ἠχοῦσι κρουόμενα, λάκε γαλκὸς νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι Ἰλ. Ξ. 25· λάκε δ' ἀσπὶς Υ. 277· ὡσαύτως λάκε δ' ὀστέα, τὰ ὀστᾶ ἐκρότησαν, ἐθραύσθησαν μετὰ τριγμοῦ, Ν. 616· λάκε πυρὶ ὕλη, ἔτριζε, Ἡσ. Θ. 694· ἔλακον ἀξόνων βριθόμεναι γνόραι, ἔτριζον ὑπὸ τὸ βάρος, Αἰσχύλ. Θήβ. 153·— ἡ ἔννοια αὐτὴ ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' ἐνεργ. **II.** ἐπὶ ζώων, κράζω, φωνάζω, ὡς ἐπὶ τοῦ κίρκου, ἐξὺ λεληκὼς Ἰλ. Χ. 141· ἐπὶ τῆς ἀρόδνος ἐν τοῖς ὄνυξι τοῦ κίρκου, τί λέληκας; Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 205· ὡσαύτως ἐπὶ κυνῶν, ἀωρύομαι, ὑλακτῶ, Σκύλλη .. δεινὸν λελάκυῖα Ὀδ. Μ. 85· σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, οὐ μὴν ὑριζει οὐδὲ λέληκεν (λέλακεν;), ἐπὶ τοῦ μελαναέτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 3·— αὐτὴ ἡ ἔννοια ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ πρκμ., ἐξαιρέσει τοῦ Ἐπιχ. μέσ. ἀορ., κύνες λελάκοντο Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 145. **III.** ἐπὶ ἀνθρώπων, κράζω, κραυγάζω, φωνάζω μεγαλοφώνως, Αἰσχύλ. Χο. 35, Σοφ. Ἀντ. 1094, κτλ.· τί λέλακας; Ἀριστοφ. Ἀχ.· μὴ νυν λακήσῃς ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 382·— ἐντεῦθεν ἐπὶ χρησμῶν, θορυβωδῶς διακοινῶ, διαλαλῶ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1426, Σοφ. Τρ. 824, Ἀριστοφ. Ἱππ. 39· ὡσαύτως ἄδω, πρὸς αὐλὸν Εὐρ. Ἄλκ. 346. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., κράζω μεγαλοφώνως, ἐκπέμπω, διαλαλῶ, ἔλασκον ἐλελυγμὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 596, πρβλ. Ἱππ. 407· λ. βοὰν Εὐρ. Ἡλ. 1214, Ἴων 716· ψεῦδος ἐς πόλιν λ. Σοφ. Ἀντ. 1094· ἀγγελίας, πῆμα, κτλ., Εὐρ. Ι. Τ. 461, κ ἄλλ.· ῥῆμα γενναῖον Ἀριστοφ. Βάτρ. 97· μετὰ διπλῆς αἰτ., τοιαῦτα λάσκεις τοὺς .. φίλους Εὐρ. Ἀνδρ. 671.—Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. μόνον παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, κυρίως Τραγ. **IV.** μετὰ γεν., διαρρήγνυμαι, «σκάνω», ἐλάκησε μέσος Πράξ. Ἀπ. α', 18· ὀρᾶκων φυσηθεὶς ἐλάκησε Πράξ. Θωμᾶ § 33, σ. 219 ἐκδ. Taf., πρβλ. Γεωπ. 13. 15.

λάσται· «πόρναι» Ἡσύχ.

λαστάρνη· «μάστιξ» Ἡσύχ.

λαστάς· ὁ, = **λῃστής**, Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Cau. 44.

λαστήριον, τό, = **λῃστήριον**, Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Cau. 44.

λασταυρο-κάκκαβον, ἔδεσμα ἐκ τῶν ὑποδινηπιώντων κατασκευῆς περιέργου, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 9C.

λάσταυρος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ **κιναίδου**, καταπύγων, Θεοπόμπ. Ἱστ. 249· πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 41·— **λάστρις** ἀναφέρεται ὡς ὑποκορ. ἐν Ἐτυμ. Μεγ. 159. 30.— Καθ' Ἡσύχ.: «Λάσταυροι· οἱ περὶ τὸν ὄρρὸν ἔασεῖς, καὶ πόρνοι τινὲς ὄντες». (Ἴδε ἐν λέξ. **λάω** Β· περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **θησ-αυρός**, **κέντ-αυρος**).

λᾶσῶ, Δωρ. μέλλ. τοῦ **λανθάνω**, Θεόκρ.

λᾰτᾰγεῖον, τό, χαλκῆ φιάλη εἰς ἣν ἔρριπτον πόμα τι ἐν τῷ κοτταβίζειν, Σουΐδ. ἐν λ. **κοτταβίζειν**.

λᾰτᾰγέω, ῥίπτω τὰς **λατάγας**, λ. κοττάβους Λουκ. Λεξιφ. 3.

λᾰτάγη [τᾰ], ἡ, **λάταξ**, Ι, Δικαίαρχ. παρ' Ἀθην. 666B.

λάταξ [λᾰ], **ᾰγος**, ἡ·— ἐν τῷ πληθ. **λάταγες**, ἐν τῇ παιδιᾷ τοῦ **κοττάβου** αἱ ὀλίγαι σταγόνες τοῦ οἴνου αἱ ἐν τῷ πυθμένι τοῦ ποτηρίου ἀπολειφθεῖσαι, ἃς οἱ κοτταβίζοντες ἔρριπτον εἰς τὸ λαταγεῖον, λάταγες ποτέονται κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηλᾶν Ἀλκαῖ. 65· ἀπ' ἀγκύλης .. Ἴησι λάταγας Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 16, πρβλ. Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2. 7, Κριτίαν 1. 2, Καλλ. Ἀποσπ. 102.

2) ἐν τῷ ἐνικῷ = **κότταβος**, ὁ ψόφος τοῦ ὑγροῦ πίπτοντος ἐπὶ τοῦ λαταγείου· τὸν ψόφον τοῦτον οἱ ἐρασταὶ ἐθεώρουν ὡς οἰωνόν, Σοφ. Ἀποσπ. 257· πρβλ. **τόξον**, **λαταγέω**. **II.** ὑδρόδιον τετράπουν, πιθανῶς ὁ κάστωρ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 14., 8. 5, 8, Ἡσύχ.

Λᾰτάρια, τά, Ρωμαϊκὴ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Jupiter Latiaris, Δίων Κ. 47. 40, πρβλ. Εὐσ. ἐν Ἐπ. Κωνστ. 13.

Λᾰτῖνικός, **ή**, **όν**, ὡς καὶ νῦν, λατινικά ῥήματα Δίων 53. 18· Ἐπίρρ. -**κῶς**, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 383.

Λᾰτῖνο-ἠθης, **ες**, ἑπόμενος τοῖς Λατινικοῖς ἤθεσι, Εὐσε. 1658 62.

Λᾰτῖνος, **η**, **ον**, Λατινικός, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 8, 1· ἑορταὶ Λ., αἱ feriae Latinae, Διον. Ἁλ. 4. 49· ἡ Λ. φωνή, ἡ Λ. διάλεκτος Στράβ. 258.

Λάτιον, τό, Jus Latii, Στράβ. 186, 191.

Λᾰτο-γενής, **ές**, Δωρ. ἀντὶ **Λητογενής**.

λᾰ-τομεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, τόπος ἔνθα κόπτονται καὶ ἐξάγονται λίθοι, Στράβ. 538· ἀλλὰ φέρεται **λατόμιον**, αὐτόθι 238, 395, Συλλ. Ἐπιγρ. 2032, 2043· πρβλ. **λατομία**.

λᾰτομέω, κόπτω, ἐξάγω λίθους, πέτρας λ. Διόδ. 5. 39· μεταφ., λ ἐκ τῆς κοιλίας Ἰουστῖν. Μάρτ. πρὸς Τρύφωνα 135. **II.** λ. λάκκον, πελεκῶ, σκάπτω, Ἐβδ. (Ἔξ. ΚΑ', 33).

λᾰτόμημα, τό, λίθος κοπεὶς ἐκ λατομείου, Διόδ. 3. 13.

λᾰτομητός, **όν**, **ἤ**, **ὄν**, Λοβ. Παραλ. 460.— ἐκ λίθου πελεκηθείς, κοπεὶς ἐκ βράχου, Στράβ. 670. **2)** ἐπὶ λίθων, πελεκητός, Ἐβδ. (Δ' Βασιλ. ΙΒ', 12).

λᾰτομία, ἡ, = **λατομεῖον**, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τὸ Λατ. lautumiae, Στράβ. 367, Ἀνθ. Π. 11, 253, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 44· τὰ ἐν Συρακούσαις λατομεῖα ἐχρησίμευον ὡς φυλακαί, Πλούτ. 2. 334C· πρβλ. **λιθοτομία**.

λᾰτομικός, **ή**, **όν**, ἁρμόδιος πρὸς ἐξαγωγὴν λίθων, σίδηρος Διόδ. 3. 12.

λᾰτόμιον, ἴδε ἐν λέξ. **λατομεῖον**.

λᾰτομίς, **ίδος**, ἡ, **γλυφίς**, ἐργαλεῖον γλυπτικόν, «κοπίδι», Ἀγαθαρχ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 449. 4.

λᾰτόμος, ὁ, (**λᾶς**, **τέμνω**) ὁ κόπτων ἢ ἐξάγων λίθους ἐκ τοῦ λατομείου, Ἐβδ. (Γ' Βασιλ. Ε', 15, κτλ.), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 4, 1, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 4528b, κ.ἄλλ.

λάτος, ὁ, ἰχθύς τις τοῦ Νείλου, Λατ. latus, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 311E.

λατραβός, = **λαμυρός**, καὶ **λατραβία**, = **λαμυρία**. Ἡσύχ.· ὅστις ἔχει καὶ μετοχ.: **λατραβῶν**· «ἀλαζονευόμενος» καὶ ῥῆμα **λατραβίζειν**· «ἐσπουδασμένως καὶ ἀσήμως λαλεῖν»·— **λατράζειν**· «βαρβαρίζειν».

λάτραψ· «ὑετός» Ἡσύχ.

λατρεία, ἡ, (λατρεύω) ἡ κατάστασις μισθωτοῦ ἐργάτου, ὑπηρεσία, δουλεία, Αἰσχύλ. Ἱκ. 966· ἐπίπονον ἔχειν λ. Σοφ. Τρ. 830· ἐν τῷ πληθ., οἷαι λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει ὁ αὐτ. εἰς Αἴ. 503, προβλ. Εὐρ. Φοιν. 225, κτλ.·— μεταφ. ἡ ἀσχολία ἢ τὰ καθήκοντα τῆς ζωῆς, Πλούτ. 2. 107C. **2)** λ. τοῦ θεοῦ, θεῶν, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Ἀπολ. 23B, Φαῖδρ. 241E· οὕτως ἀπολ., Ἐβδ., Καιν. Διαθ., Ἐκκλ.

λάτρειος, **α**, **ον**, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **λάτριος**, ἴδε.

λάτρευμα, τό, ἐν τῷ πληθ., ὑπηρεσία ἐπὶ μισθῷ, πόνων λατρεύματα, ἐπίπονος, ὀδυνηρὰ ὑπηρεσία, Σοφ. Τρ. 357·— ὑπηρεσία, λατρεία εἰς τοὺς θεούς, Εὐρ. Ι. Τ. 1275. **II.** = **λάτρις**, ὡς τὸ Λατ. servitium = servus, δοῦλος, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1106.

λατρεύς, **έως**, ὁ, ἐπιμίσθιος ὑπηρέτης, Λυκόφρ. 393.

λατρευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **λατρεύω**, δεῖ λατρεύειν, τινὶ Θεόδ. Στουδ. σ. 99B, κλ.

λατρευτής, **οῦ**, ὁ, = **λατρεύς**, τοῦ θεοῦ Ἰουστ. Μ. πρὸς Τρύφωνα 64.

λατρευτικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θείαν λατρείαν. Θεόδ. Στουδ. σ. 82A. Ἐπίρρ. -**κῶς**, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 33, 20. κτλ.

λατρευτός, **ή**, **όν**, δουλικός, ἔργον Ἐβδ. (Ἔξ. ΙΒ', 16).

II. ὃν πρέπει νὰ λατρεύῃ τις, Ἐκκλ.

λατρεύω, (λάτρις) ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῷ, Σόλων 13. 48· εἶμαι ἐν δουλείᾳ, δουλεύω, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 36· παρά τινι Ἀπολλόδ. 2. 6, 3. **2)** λ. τινί, εἶμαι ὑποκείμενος εἴς τινα, ὑπόδουλος, Σοφ. Τρ. 35, Εὐρ., κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ὡς τὸ **θεραπεύω**, ὑπηρετῶ, ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 131, Ι. Τ. 1115·— μεταφ., κρεῖσσον γάρ, οἶμαι, τῆδε λατρεύειν πέτρᾳ ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον, ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Πρ. 968· μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν Σοφ. Ο. Κ. 105· λ. νόμοις Ξεν. Ἀγησ. 7, 2· λ. καιρῷ, Λατ. temporibus inservire, Ψευδο-Φωκυλ. 113· τῷ κάλλει λ., εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς .., Ἰσοκρ. 217C· λ. ἡδονῇ Λουκ. Νιγρ. 15. **3)** λατρεύω τοὺς θεοὺς διὰ προσευχῶν καὶ θυσιῶν, λ. Φοίβῳ Εὐρ. Ἴων 152· μετὰ συστοίχ. αἰτ., πόνον λ., ἀποδίδω τὴν προσήκουσαν ὑπηρεσίαν, αὐτόθι 129· πόνον .. τόνδ' ἐλάτρευσα θεᾷ Ἑλλ. 850·— Παθ., τάλαντον ἀποτίνειν Δὶ λατρειόμενον, (οὕτως) εἰς σημεῖον ὀφειλομένης λατρείας, Ἐπιγραφ. Ἀρχ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 11. 7.

λάτριος, **α**, **ον**, ἀνήκων εἰς ὑπηρέτην ἢ εἰς ὑπηρεσίαν, μισθὸς Πινδ. Ο. 10. 34· λατρίαν Ἰαωλκὸν παρέδωκεν, παρέδωκε τὴν Ἰωλκὸν εἰς δουλείαν, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 4. 89, ἔνθα τὰ Ἀντίγρ. λατρείαν, ἐναντίον τοῦ μέτρου.

λάτρις, **ιος**, ὁ καὶ ἡ, μισθωτὸς ἐργάτης, ὑπηρέτης καὶ ἐν τῷ θηλ. τύπῳ, ὑπηρέτρια, θεράπαινα, Θέογν. 302, 486, Σοφ. Τρ. 70, Εὐρ. Ἱκέτ. 639· Ἑρμῆν .. δαίμονα λάτριν ὁ αὐτ. Ἴων 4· ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν .. ὄς .. Σιμων. (;) 179· ὡσαύτως ἐπὶ δούλων, Εὐρ. Ι. Α. 868, πρβλ. 858·— τὸ θηλ., ὁ αὐτ. εἰς Ἑκ. 609· ἡ θεῶν λ., θεράπαινα, ὁ αὐτ. εἰς Ἡρ. Μαν. 823 τὴν Ἀπόλλωνος λ., ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 450, ἴδε κατωτ. καὶ πρβλ. **λατρεία**·— μεταφ., σίτου πολυδίνεα λ., ἐπὶ τοῦ ἀτράκτου, Ἀνθ. Π. 6. 39· Φοίβου λ., ἐπὶ τοῦ κόρακος, αὐτόθι 9. 272·— ἐν τῷ πληθ., **λάτρεις** Ἀθήν. 267C, καὶ «**λάτρεις** δοῦλοι» παρ' Ἡσυχ. (Ἐντεῦθεν πιθ. τὰ Λατ. latro, latrocinari, Fest.).

λάτρον, τό, πληρωμή, μισθός, λάτρων ἄτερθε, ἄνευ πληρωμῆς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1011·— λάτρον ὁ μισθὸς Σουΐδ., Ἐτυμολ. Μέγ. 557. 35.

λατρῶδες γένος, τὸ ἐναντίον τοῦ τυραννικοῦ, τὸ λατρεῦον, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 450, ἐκδ. Mil.

λάττα· «μυῖα» Ἡσύχ.

λᾰτυπέω, οἰκοδομῶ διὰ λίθων, κτίζω, Λυκόφρ. 523